

In Coronatijden (1)

29 maart 2020

Auteur: [Ruud van Koert](#)

Wat is anderhalve meter? Het is eigenlijk niks. Dus ook ik blijf met mijn lief zoveel mogelijk binnen. Eén keer per week naar de supermarkt. Bij de ingang staat een Dirk-medewerkster die de handgrepen van de karretjes schoonmaakt. Eén voor één mogen we naar binnen. ‘Nee mevrouw, achteraan sluiten en houdt afstand!’, roept ze tegen een wat oudere vrouw die met een karretje van buiten resoluut langs de rij wil stuiven, de winkel in.

Binnen slalommen de consumenten om elkaar heen. Tja, toch blijft een gangpad maar maximaal twee meter breed en niet iedereen neemt dan maar een andere route, om overigens daar ook weer iemand tegen te komen. De caissière zit inmiddels met blauwe plastic handschoentjes (die weinig helpen als ze zich vervolgens in haar ogen wrijft of langs haar neus gaat, zo las ik) achter een plexiglasplaat.

Enfin, voor een aantal dagen boodschappen rijker loop ik terug naar de veilige omgeving van mijn auto.

’s Morgens worden we niet door overkomende vliegtuigen of naar school vertrekkende buurkinderen gewekt, maar al twee weken door heiwerk aan de overkant van de Haarlemmerweg, richting Sloterdijkstation. Ka...bam, ka...bam, kabamkabam...kabam, klinkt het met de noordoosten wind als de beat van een dancefeest.

Volgens het bord bij het bouwterrein moet er een duurzame woontoren VERTICAL verrijzen, met verticale tuinen. Ik denk meteen: welke tuin is van wie en wie verzorgt die dan? Met zijn hoogte schijnt de toren de omliggende hotels te overschaduwen. Het terrein is met hoge hekken omgeven. Alsof de bouwers ook willen zeggen: 'houd afstand'!

Gelukkig zal het straks niet ons uitzicht ontnemen over de fraai vernieuwde Haarlemmerweg en het gebied daarachter.

De stilte buiten is verder oorverdovend. De buren zijn echte naasten, maar nu zwaaien we elkaar toe, van tuin tot tuin, soms vragen ze of we nog boodschappen nodig hebben.

En af en toe beeld ik mij in dat het onzichtbare viruskreng op ons raam klopt. ‘Ga weg. Houd afstand!’, schreeuw ik het dan denkbeeldig toe. En dan hoop ik dat het aan onze deur en aan allen die ons lief zijn voorbij gaat.

Dat we pas twee weken geleden in gezellig samenzijn de verjaardag van mijn schoonzuster vierden lijkt een eeuwigheid.

In Coronatijden(2)

Even eropuit voor frisse lucht en vitamientjes van de zon

18 april 2020

Auteur: [Ruud van Koert](#)

Behalve 1x per week boodschappen loop of fiets ik alleen of met mijn lief een klein of een groot rondje. Het loopje gaat meestal aan de overkant van de Haarlemmerweg langs het fietspad en de voetbalvelden van DWS. Die route is nog een beetje natuurlijk en in de buurt het rustigste. We lopen dan dicht tegen de grasrand om fietsers en hardlopers voldoende ruimte te geven ruim 1,5 meter om ons heen te gaan. Helaas blijkt die afstand niet voor alle fietsers te gelden. Gezinnen met bugaboo's naast elkaar en groepjes wielrenners denken waarschijnlijk dat ze zo snel zijn dat hun uitademing en zweetdruppels niet op ons kunnen neerdalen. En dus doen we nog maar een paar stappen zijwaarts als we iets horen aankomen. Tussen de voetbalvelden is het parkeerterrein omgetoverd tot chillplek voor jointtrokende jongemannen die tot elkaars auto's dan wel weer ruim voldoende afstand houden.

Een stel eenzame voetballers is over het hek geklommen om het afwerken op doel te oefenen voor het geval de maatregelen worden versoepeld en er, al dan niet met publiek, weer met meer tegen een bal kan worden getrapt. Het DWS-logo buiten het hek is ook geïnfecteerd. Niet door corona, maar door de tand des tijds.

Vandaag besluit ik vanaf de verkeerslichten niet linksom, maar rechtsom te lopen over het voetpad langs de Haarlemmertrekvaart achter de hotels en het GVB langs naar Oud Sloterdijk. De zon geeft de ramen zonder personeel een warme gloed. Achter een van de kantoorgebouwen is een inham waar scooterjeugd een samenscholingsplek heeft gevonden; moeilijk voor politie te ontdekken en als wel dan snel genoeg weg tussen de gebouwen. Ik geef een 'hoi mannen' in hun richting. De reactie bestaat uit een enkele opgestoken hand en verder zwijgzame blikken. Nou ja, als ze zich maar vermaken. Hier doen ze niemand kwaad.

Even voorbij het beeld van ‘de verdwenen boer’ aarzel ik. Zal ik terug of nog verder doorlopen tussen tuincomplexen Sloterdijkmeer en Nut en Genoegen en het voormalige ING/Postbankgebouw.

Ik kan, ondanks de hekken die er staan om fietsers tegen te houden, wel lopend over het fietspad. Mooi, dat scheelt weer opzij stappen voor fietsers, maar maakt de loopruimte wel smaller. Dus wijk ik geregeld uit naar een inmiddels door anderen gecreëerd paadje langs de sloot. Achter het hek is een enorme geul gegraven met daarin nieuwe leidingen.

Ach ja, natuurlijk, ook daar moeten de oude leidingen worden vervangen. Bevreemd dat ik helemaal tot het Westerpark moet doorlopen spreek ik de mannen in hun oranje pakken achter het hek aan: ‘Kan ik na de hoogbouw weer naar rechts oversteken?’ ‘Ja hoor, dat kan’, is het antwoord en als ik doorloop hoor ik eentje achter mij mompelen: ‘Hoogbouw? Dat hier is toch geen hoogbouw?’

Ik doelde natuurlijk op de laatste toren waar ooit de trotse letters Postbank op stonden en waar ik als oud-NMB-er/ING-er, vaak te gast mocht zijn. Het hele complex en met name de ‘hoogbouw’ ziet er onttakeld en troosteloos uit. Wat zal het nu weer worden?

Na een twintigtal meters zie ik een alleraardigst geconstrueerd bruggetje over de geul met de uitdrukkelijke waarschuwing op een bord: ‘Alleen voetgangers, pedestrians only’.

Aha, zo kom ik weer naar de overkant.

Door Bos en Lommer slingerend, waar een enkele yup met kindjes buiten op een bankje zit (en tegenwoordig amper meer een schotel is te zien) vervolg ik mijn weg terug naar huis.

Heerlijk, even ontsnapt aan het ‘blijf thuis-credo’ van Mark.

In coronatijden (3)

Een rondje fietsen voor licht, lucht en ruimte

29 april 2020

Auteur: [Ruud van Koert](#)

Het is 25 april en nog steeds onvoorstelbaar droog en zonnig lenteweer. Morgen nog warmer en met Koningsdag zal het, ondanks de waarschuwing om het toch vooral een Woningsdag te laten zijn, best druk zijn op de fiets- en wandelroutes door stad en park.

Amper wind, dus mooi om met mijn lief een stuk te fietsen. Zij op haar e-bike en ik op mijn ooit via de lease-fietsregeling van ING aangeschafte woon-werk Batavus met wel zéven versnellingen.

‘Korte broek aan?’, vraag ik haar. ‘Kan’, antwoordt ze, ‘maar de noordenwind is wel fris’. Dan in ieder geval een jasje mee in de fietstas, besluiten we.

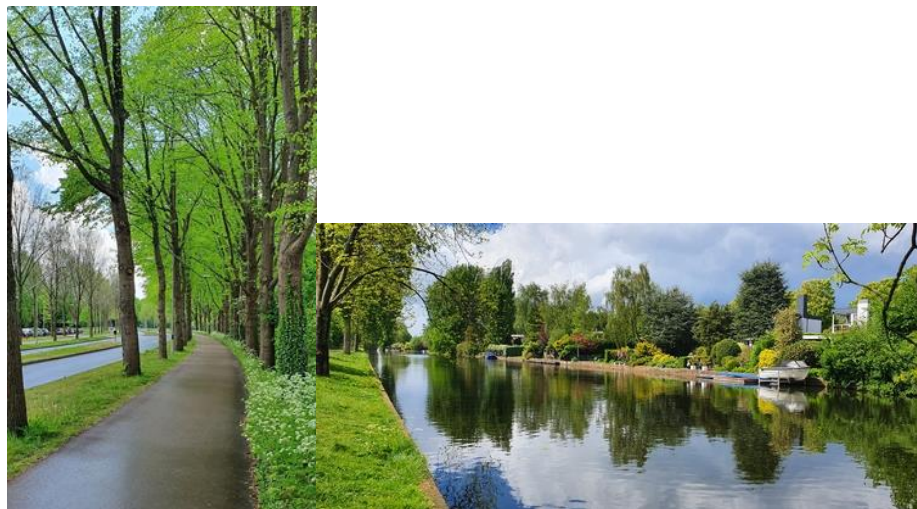
We zijn nog niet het hoekje om bij de Burg. Fockstraat of besluiten dat jasje toch maar aan te trekken. Niet verkouden worden in deze tijd is het credo.

We tuffen richting Sloterplas, waar het langs de Oostoever best zo druk is, dat 1,5 meter soms moeilijk is vol te houden zonder iemand anders van z’n sokken te rijden. Of zelf omver te worden gekegeld door langsrazende brommers. Achter elkaar rijdend trappen we stevig door.

Voorbij de Robert Fruinlaan is de drukte als bij toverslag opgeheven en kunnen we weer naast elkaar fietsen.

Voor het voormalige Slotervaart ziekenhuis (het bleek helaas ongeschikt voor opvang en verpleging van coronapatiënten) slaan we rechtsaf de Plesmanlaan op.

Wat is dit toch een fraaie weg langs de Slotervaart met aan de overkant grote villa’s met tuinen tot aan het water.

Daar waar het gras openbaar is zien we dat her en der verspreid half ontblote figuren liggen voor te bakken voor de vakantie, die dit jaar zeker later dan andere jaren zal plaatsvinden.

Met schaamrood op mijn kaken (al 65 jaar Amsterdammer en 33 jaar bewoner van Nieuw West) realiseer ik mij plots waar de naam van dit stadsdeel vandaan komt.

We willen vandaag de ronde niet te groot maken, dus aan het eind rechtsaf de Baden Powellweg op naar de Ookmeerweg en langs de tegenwoordig zo genoemde Ookmeermolen (voorheen de '1100 roe', toen hij nog aan de Haarlemmertrekvaart stond), en lege afgesloten sportvelden.

Ho stop! Een bankje voor ons alleen aan het Ma Braunpad met uitzicht over de Osdorper binnenvlakte. Even pauze voor een banaantje en een slok water. Wat een fraai gezicht is dit stuk polder toch met de variëteit aan vogels en drijfsijssies die af en aan vliegen, op zoek naar een geschikte voorjaarspartner of nog malser gras dan de vorige plek.

Aan het eind van het Ma Braunpad draaien we het park in en....., ja hoor daar zijn ze.

Vier ooievaarsnesten bij de kinderboerderij De Strohalm. We zien dat momenteel maar 1 nest wordt bewoond. Maar wat een fraai gezicht die wit-zwarte vogels tegen de knalblauwe lucht. Even vastleggen en dan is het weer mooi voor vandaag. Terug naar huis en in de tuin verder genieten.

In Coronatijden (4)

Vogelvrijheid in de lock-down

7 mei 2020

Auteur: [Ruud van Koert](#)

Het is 4 mei en ik doe mijn vrijwel dagelijkse rondje van een paar kilometer. Het is vandaag nog fris, maar de verwachtingen beloven een oplopende temperatuur in de loop van de week. Ik heb mezelf vandaag voorgenomen om nog wat vaker stil te staan en om mij heen te kijken naar de natuur die zich niets van corona aantrekt. Sterker, die er zelfs dit voorjaar extra van lijkt te profiteren

Ik ben de Haarlemmerweg nog amper overgestoken als twee zwanen in de Haarlemmertrekvaart mijn aandacht trekken. Ze lopen op het talud bijna onder de daar nieuwe houten vangrail door, alsof de auto's die er net gas geven na het verkeerslicht, niet bestaan. Als in een soort paringsdans plukken ze vervolgens hun lange halzen heen – en weer wiegend in het riet stengels bij elkaar. Is het nog verleiding of wordt er al een nieuw onderkomen gecreëerd?

Vorige week werd ik bij de sloot langs DWS nog weggeblazen door een ganzenmoeder die met haar pullen, het waren inmiddels geen pulletjes meer, van het verse gras smulden. Nu zie ik ze niet meer. Enfin, zeker verhuisd naar een nog smakelijker omgeving. Ik kuier verder richting het begin van de Bretten. In de sloot langs het gelijknamige volkstuincomplex heeft een meerkoet – ik zie aan zijn witte snavel dat het geen waterhoen is – middenin tussen de waterlelies zijn fort gebouwd. Zo kan hij/zij het mogelijke gevaar van alle kanten zien aankomen.

Ik vraag mij intussen af of de zwaan er dit jaar weer is die altijd zijn nest heeft in het vennetje voordat het fietspad de bocht maakt richting Westelijk Haven-gebied. Eerst zie ik niets, maar dan: ‘aha! daar zit je dus, diep verscholen tussen het riet’.

Bij het derde volkstuinhuis na de bocht loop ik het wandelpad links op omhoog. De noordoostenwind zorgt dat er heel licht geruis van de A10 en A5 tot hier doordringt en als ik goed luister hoor ik zelfs een verdwaald vliegtuig.

Verder alleen maar getjilp en gekwetter van tientallen vogels. Ik ben niet zo goed als Hans Dorrestijn dat ik precies kan onderscheiden welke vogel welk geluid maakt, maar ik geniet er niet minder van. Dus blijf ik hier wat langer stilstaan en hoop dat ik, zoals mij hier een paar jaar geleden al fietsend overkwam, wordt verrast door de alarmerende schreeuw van een vlak boven mij vliegende buizerd. Dat geluk heb ik helaas nu niet.

Op de terugweg – weer langs de voetbalvelden, want onze buurt wordt vooral overheerst door onaantrekkelijk kakelende eksters – zie ik de ganzenfamilie met pullen over het voetbalveld mijn richting uitkomen. Om meteen rechtsomkeert te maken alsof ze zich realiseren: ho, stop, terug, want een bal die de jongens en meisjes daar weer mogen trappen zal zich niet aan 1,5 meter van ons houden.

In Coronatijden (5)

Een sobere 4 mei herdenking

14 mei 2020

Auteur: [Ruud van Koert](#)

Het is alweer een week geleden dat ik, zoals vele jaren op 4 mei om 20.00 uur, achter het keukenraam sta en kijk richting het monument aan de Haarlemmerweg voor Elias, Verkuijl en Verkuijl. Stilte.....Nog meer stilte dan andere jaren. Het geluid van een enkele passerende auto doorbreekt de stilte die verder wordt gevuld met getjilp van vogels. Veel getjilp. En stilte.

Op 15 december 2019 werd het nieuwe monument onthuld en de belangstelling toen was ondanks het slechte weer groot. Het was 75 jaar geleden dat de mannen daar werden gefusilleerd. Nu zie ik, naast H  l  ne de Bruine van het Comité Haarlemmerweg en een enkele buurtgenoot, een rij brandweerlieden op 1,5 meter van elkaar in de houding. Ik vernam dat zij ieder jaar een ander monument uitkiezen om bij te herdenken. Wat een mooi initiatief. Een paar bosjes bloemen liggen verspreid langs het monument. Geen kinderen van basisschool De Veerkracht dit jaar.

Het gevoel is dubbel. Juist nu, 75 jaar na de bevrijding, zou er nog dieper moeten worden herdacht en aandacht moeten zijn voor al diegenen die hun leven voor vrijheid hebben geofferd. Maar die vrijheid is ook juist nu beknot door maatregelen om een onzichtbaarder vijand te verjagen.

Dus sta ik achter mijn raam stil bij doden uit twee verschillende oorlogen. Die van alweer zo ontzettend lang geleden, en die we nooit mogen vergeten. En die van nu tegen het virus die we niet k  nnen vergeten, omdat we er iedere dag in media en supermarkt met onze neus op worden gedrukt, met of zonder mondkapje.

Zou er volgend jaar een coronaherdenking zijn op 12 maart, de start dit jaar van de intelligente lockdown? We zullen zien.

In Coronatijden (6)

Het westelijke landschap vanaf een andere kant

31 mei 2020

Auteur: [Ruud van Koert](#)

Ik open Google Maps met de kaart van Nieuw West en omstreken. Mmm, eens even kijken: waar ben ik nog niet te voet of te fiets geweest sinds de uitbraak en de intelligente lock down? Ja, richting stad en pont over het IJ naar noord, maar dat vind ik nog geen goed idee. Te druk - ondanks het welkome gebrek aan rondbloeiende toeristen - en toch teveel risico op hoesters en proesters binnen anderhalve meter.

Dan maar weer naar het groene westen en de polders tussen Geuzenveld en de ringvaart langs Lijnden. Maar.....nu in omgekeerde richting. Een kleine aanpassing die er wellicht toch voor zorgt dat je het landschap van een andere kant bekijkt.

Via de Eendracht peddel ik vlot (want alweer geen overmatige tegenwind) naar de Oude Osdorperweg. Daar neem ik nu eens niet de Lutkemeerweg (waar ik nog in mijn jeugd stage heb gelopen op de gelijknamige school; zie 'Boerenkinderen in de klas'), maar voorbij Rooie Ben het brede fietspad. Een bordje wijst me richting de 'Raesberg'. Het fietspad is hier superbreed en alleen in de verte is een medefietsers te zien en de fly-over van de A5 over de vaart.

Aan het eind van het rechte stuk is een heuveltje met een verklarend bord erbij.

Aha, dit is dus de Raesberg, die, zo lees ik, op de plek staat waar ooit eens het gehucht Raesdorp was. Een belangrijk dorp met (jawel) een heuse rechtbank en 3 schepenen. Het dorp verdween grotendeels tijdens een storm in 1632 en de restanten bij de inpoldering van de Haarlemmermeer en Lutkemeer.

Na een wijde blik over de Lutkemeerpolder wil ik weer opstappen als mijn oog op iets valt dat op het fietspad staat geschreven: 'Geen industrieterrein, behoud lutkmeer.nl'. Is de schrijver/demonstrant/actievoerder de e tussen 'lutke' en 'meer' echt vergeten of is het juist gedaan om de aandacht te vestigen?

Het maakt niet uit, want ik kijk nog een keer naar al het groen om mij heen en ben het hartgrondig eens met deze noodkreet. Handen af van deze natuur!

De tocht gaat verder langs de vaart met Lijnden aan de overkant. Hé, hier hebben we lang geleden nog eens naar een andere woonark gekeken voor de onze aan de Bilderdijkkade die te klein werd. Te duur en te ver van voorzieningen was destijds de conclusie. Benieuwd hoe we er nu over zouden denken.

Een plezierbootje met drie vrolijk zingende en proostende jongens houdt gelijke vaart met mij. We zwaaien.

Vlak voor de Aker zie ik links een bijzondere uitkijkhut.

Fel lichtbruin, bijna geel, is ie niet te missen in al dat groen. Maar hoe kom ik daar, want er zit een sloot tussen ons. Een stukje verder kan ik fietsend naar beneden en langs een industrieterreintje een voetpad op. Ja hoor, na ca. 200 meter sta ik pal voor de vogelkijkhut Amfibion. Een bijzondere hut, want helemaal gebouwd van dikke bamboepalen.

Ik zou hier o.a. de krakeend, de kleine karekiet, de rietzanger en de blauwe kiekendief kunnen zien, volgens de informatie. Maar dan wel op een ander tijdstip dan tijdens siestatijd, denk ik er achteraan. Hup, op je fiets en verder.

Aha, daar is de molen van Sloten al. Even voor de molen zie ik een uithangbord van Brouwerij de 7 Deugden. Hé? Wat? Die zat toch op de Oude Osdorperweg?

De winkel is open en in mijn fietstas passen best wat speciale biertjes. Met 5 euro in mijn achterzak kom ik er niet, maar bedenk me dat ik mijn ING-app heb om te betalen.

Ik ontsmet mijn handen met alcohol uit een dispenser bij de balie en laat me ruim informeren over alle soorten die ze verkopen en de kruiden die ze erin verwerken.

De verkoper verpakt er zes in een cadeauverpakking en ik wil betalen. We proberen van alles via mijn app, maar niets lukt. 'Ach', zegt zijn compaan, 'maak het straks thuis maar gewoon over op onze rekening'. Wat een vertrouwen en wat een service! Ik laat voor de zekerheid mijn naam en telefoonnummer achter.

Ze zullen extra lekker smaken.

In Coronatijden (7)

Wat er in een maand kan veranderen

25 juli 2020

Auteur: [Ruud van Koert](#)

Na een aantal weken vakantie over een grens die weer open was gesteld (mondkapje op bij tanken en boodschappen doen) heb ik mijn (anti)coronaritueel van regelmatig een wandeling weer opgepakt. En zo loop ik mijn vertrouwde rondje aan de overkant van de Haarlemmerweg, door naar de Bretten en weer terug.

Het eerste dat mij opvalt is de overweldigende hoeveelheid wilde bloemen langs het fietspad; wit, geel, blauw, distels, rietpluimen. Teveel om op te noemen.

De hordes langsrazende wielrenners van de begin-coronatijd zijn zeker allemaal met vakantie of weer gewoon aan het werk op kantoor met anderhalve meter afstand. Een enkele komt mij met een flinke boog voorbij. Wat een ruimte!

Bij DWS is ook weer meer voetbaljeugd fanatiek aan het trainen.

‘Hé kijk’, zeg ik tegen mijzelf, want niemand verder in de buurt: ‘de oversteek van de parkeerplaats bij de velden naar de Catharinakerk aan de Eliasstraat is klaar en ligt er glad rood geasfalteerd spiksplinternieuw bij, mét zebrapad én verkeerslichten. Mooi, hoef ik straks terug niet een stuk langs de weg te lopen. En hopen dat het snelheid verminderend werkt.

Het dik uitgroeide groen bij De Bretten dempt het geluid van de vernieuwde N200 tot licht geruis en het omhoog geschoten riet onttrekt de volkstuinhuisjes bijna helemaal aan het zicht.

De met houten speeltoestellen uitgeruste speelplek verderop bij Geuzenveld is leeg. Zijn alle kindjes en hun vaders en moeders ook met vakantie? Er zit ettelijke meters verder een man een boek te lezen en een eerst druk telefonerend jong stel zoekt een stil plekje in de hoek van het terrein. Ik kies een bank uit om het meegenomen deel Volkskrant te lezen.

De trein richting Haarlem, en misschien door naar het drukke Zandvoortse strand, doorkruist het landschap. Denk erom: daarin wel mondkapje op als je mee wil. Ik blijf liever hier in de zon en de frisse buitenlucht van groen Nieuw West.

In coronatijden (8)

Vakantieplezier aan de Sloterplas

7 augustus 2020

Auteur: [Ruud van Koert](#)

30 juli 2020. Mijn moeder had vandaag 90 jaar geworden. De zomerse warmte heeft weer bezit genomen van de stad en daarom kies ik vandaag, ook in nagedachtenis aan haar, voor de relatieve koelte langs de Sloterplas, waar ik als jochie vele zomerse uren met haar op een handdoekje aan de waterkant heb gezeten en in het water gesparteld.

Bij Hotel Buiten kijk ik naar rechts richting het huidige buitenbad van het Sloterparkbad. Daar had je het kleine badje met de water spuitende olifant. Even verder de stenen treden naar het donkere troebele water, waarvan we wisten dat het in het midden van de plas heel, héél diep was. Toen ik wat ouder was durfde ik naar het eilandje te zwemmen, maar toch niet verder de plas op.

Het Sloterstrand (de vroegere Varkensbaai) ligt al flink vol zonzonbidders, op het oog op veilige afstand van elkaar.

Aan de andere kant bij jachthaven De Duikelaar worstelen kinderen met de weinige wind in hun Piraatjes en Optimistjes om vooruit te komen. De juf tuft in haar motorbootje tussen ze door, aanwijzingen roepend en uiteindelijk wijzend naar de doorgang naar de plas zelf.

Kom jongens en meisjes: het ruime sop! In de doorgang staat nog minder wind en worden ze moeiteloos gepasseerd door enkele Canadese kano's, waarin ik ineens met hun kinderen onze vroegere buurmeisjes Esther en Mirjam zie zitten (wie ook alweer wie is met allebei die bos fantastisch krulhaar; ik haal ze altijd door elkaar). Ze herkennen mij ook en ik zwaai ook hen het spreekwoordelijke zeegat uit.

Door over de Noordoever sla ik bij het voormalige café Oostoever de weg terug naar huis in. Er is voor het karakteristieke gebouw nog steeds geen betrouwbare exploitant gevonden, dus voor de ruiten waar voorheen de onderdoorgang was hangen nog immer witte ‘papieren gordijnen’. Het is toch schandalig, denk ik, dat er voor een van de mooiste plekken langs de plas nog steeds geen oplossing is gevonden. Bij het Geheugen van West hebben we weleens geopperd dat het een mooie plek zou zijn voor een Nieuw West-dependance van het Amsterdam Museum. We gaan het binnenkort weer eens aankaarten.

In coronatijden (9)

Een 'gewoon' rondje Sloterplas na drie weken Frankrijk

26 september 2020

Auteur: [Ruud van Koert](#)

Na drie weken camperen door Frankrijk, om de door het Franse ministerie op de kaart getoonde rode en zwarte departementen heen (geen behoefte aan 10 dagen quarantaine bij terugkomst), en consequent mondkapjes op in supermarché, station d'essence en toiletgebouwen, nu weer 'gewoon' een rondje (Sloter)plas.

De herfst begint volgens de agenda morgen, maar het bladerdek is nog steeds vol groen en de zon uitbundig. Wel is het doorgeschoten onkruid en riet alvast op een aantal plekken winterklaar gesnoeid.

Op de plas zelf is het stil. De watervogels en hun inmiddels uitgegroeid grut genieten van de rust.

De zomer voorbij en de lesbootjes liggen op stal te wachten op de jeugd van 2021, met de hoop op net zo'n mooie zomer, maar hopelijk zonder mondkapjes en 1,5 meter.

Osdorpplein.

De hoogbouw naast de Hema is in onze afwezigheid gestaag gevorderd. Het terras van brasserie De Serre ligt al voor driekwart in de schaduw van de nieuwbouw.

Dat zal wat zonzonbidders voor een frisje of biertje kosten, die zich nu o.a. zullen settelen bij het nieuwe Kaap West op het schiereilandje aan de plas aan de overkant van het plein en Meer en Vaart. Een oudere dame op het terras van Kaap West zegt met bekakte stem 'dat ze het niet leuk vindt om ongevraagd op de foto te worden genomen', die ik van een flinke afstand van het gebouw neem waar zij en meerdere anderen toevallig voor zitten. Ik ken de privacywet, twijfel in hoeverre zij op mijn foto identificeerbaar is, maar vind het sop de kool niet waard om daarover in discussie te gaan, wis de foto en leg het nieuwe gebouw van andere kanten vast.

Ik vervolg mijn weg, want de toon van de dame heeft mijn lust bedorven om in de zon aan het enige lege tafeltje naast haar wat te drinken te nemen. Bij de heuvel liggen langs het water nog vele genietters van, zoals aangekondigd door de weermannen en -vrouwen, de laatste zonnige nazomerdagen.

Op naar mijn tuin om nog een uurtje datzelfde te doen.

In Coronatijden (10)

Verkeerssituaties ook in ‘gedeeltelijke lockdown’?

20 oktober 2020

Auteur: [Ruud van Koert](#)

Vorige week hebben Rutte & co nieuwe maatregelen afgekondigd om ‘het aantal contactmomenten en reisbewegingen te beperken’. Kortom: blijf zoveel mogelijk thuis, horeca alleen afhaal – en bezorgservice (verder dicht). (Nog steeds) geen verplichting, maar een dringend advies voor een mondkapje in openbare binnenruimtes, wat wij al deden, want ja wij vallen onder de risicogroep en willen ook niet onbewust medesupermarktbezoekers infecteren. En nog steeds 1,5 meter afstand en je handen wassen natuurlijk!

Enfin, met dagen binnen, films en sport kijken, boeken lezen en – in mijn geval – verhalen schrijven, heb je af en toe frisse lucht nodig. Dus hupsakee, op de fiets richting het reisdoel van vandaag: het Amsterdamse Bos.

Huh? Bij de kruising Fockstraat/Vlugtlaan manen een reeks borden mij tot stoppen en omlopen om verder te kunnen, want dit deel van de Vlugtlaan is blijkbaar toe aan een opknapbeurt.

Door het Rembrandtpark kan ik gelukkig verder. Het park straalt een weldadige rust uit. De scholen in Amsterdam zijn vandaag weer begonnen, dus zie ik voornamelijk leeftijdgenoten en ouder in het nu eindelijk een beetje herfstig kleurende park.

Door de Woestduinstraat verder richting de sluisjes bij de Nieuwe Meer. Dus oversteken vanuit de Woestduinstraat bij de Heemstedestraat. Stop, halt! Dat kan, maar dan wel lopend met de e-bike aan de hand, want.... opgebroken.

Aha, ook zo worden mijn reisbewegingen dus ingeperkt. Alhoewel, nu moet ik nog verder omlopen en – fietsen. Straten en kruisingen zijn juist in deze tijd in Amsterdam blijkbaar toe aan een ‘facelift’, maar voor mij voelt het of een aantal verkeerssituaties ook in gedeeltelijke lockdown zijn. Of is in mijn geval eerder sprake van een ‘close out’? ‘Ja, zonde hè’, zegt een jonge buurtbewoner tegen mij terwijl ik uitleg waarom ik een foto maak, ‘al die prachtige bomen langs de weg zijn omgehaald. Nu maar afwachten wat ervoor in de plaats komt.’

In het Amsterdamse bos worden hier en daar wel wat bomen gesnoeid, maar daar blijft het bij. De brede paden bedekt met een bladertapijt en uit de grond schietende paddenstoelen worden met rust gelaten.

En zo kan ik mijn rondje zonder verdere klauterpartijen over opbrekingen afmaken.

In Coronatijden (11)

Niet bouwen in de Sloterplas!

19 november 2020

Auteur: [Ruud van Koert](#)

Ha, eindelijk echt herfst rond de Sloterplas en nog steeds rustig qua publiek. En dus, zo blijkt een eind verderop, blijktbaar tijd om ook hier de nodige klussen op te knappen.

Premier Mark heeft herhaald: ga niet onnodig naar buiten of op pad. Een multi-interpretabele lockdownvorm ergens tussen intelligent, gedeeltelijk en volledig in. Ik heb weer even frisse lucht nodig dus is deze wandeling voor mij niet ónnodig. En als iedereen thuiswerkt kan ik mijn vrijwillige schrijverschap in de buitenlucht uitoefenen.

Tijdens een sproeibui regen (Weerplaza gaf toch echt droog aan voor Amsterdam) overweeg ik even te schuilen in de M van I Amsterdam aan de Zuidoostoever. De bui blijkt gelukkig van korte duur. Op de kade wordt met een forse pneumatische boorhamer een sleuf asfalt weggehakt.

Ik spreek de oranje beheeste man aan die met een schep de stukken asfalt opzij gooit en pyloonnetjes rond de geul plaatst.

‘Nou kijk’, beantwoordt hij mijn vraag waar de geul voor dient, ‘er worden nieuwe afvoerbuizen gelegd. De afwatering naar de plas was niet goed, waardoor het regenwater niet goed wegliep.’ En zo kon ik weer wat wijzer geworden mijn weg vervolgen.

In de Westerpost had ik al gelezen dat er zonder inspraak van bewoners van Nieuw West een plan is aangenomen voor de bouw van een nieuw Meervaarttheater ín de Sloterplas.

Ik zie dat tegenstanders (zoals de Vrienden van de Sloterplas) zich ook hebben uitgesproken met een spandoek in het water.

Een eenzame visser op de steiger voor het spandoek zegt dat de tegenstanders groot gelijk hebben.

‘Ook al is het plan om half in het water en half óp de kade te bouwen, het uitzicht over de plas wordt er door verpest. Er is al steeds minder natuur in de stad. En als ze hier beginnen volgen de andere oevers natuurlijk ook. Zonde!’

‘Daarbij komt’, vervolgt hij gedreven, ‘de huidige Meervaart is nog maar een paar jaar geleden flink verbouwd (rvk: de Blauwe Zaal in 2018). En wat gaat dit dan weer kosten? Kijk, die dingen daar (wijst op café restaurant Meram en de andere eet-en drinkgelegenheden eromheen) zijn ook niet mooi, maar brengen in ieder geval gezelligheid.’

Met de uitgesproken mening van deze bewoner ingeprent zoek ik de door corona nu toch mindere gezelligheid van het Osdorpplein op. Maar wie weet zie ik nog zomaar een verrassend cadeautje van de Sint.

Mondmasker op!

In Coronatijden (12)

We can be Heroes, just for one day

15 december 2020

Auteur: [Ruud van Koert](#)

Op 10 januari a.s. is het 5 jaar geleden dat David Bowie overleed. Als Bowie-adept gaat dit - als ik er al niet op zou zijn geweest in kranten en op nieuwssites - door mijn hoofd op het moment dat ik een stukje wandel over de Noordoever van de Sloterplas langs het Van Eesteren Paviljoen. De lucht is donkergrijs en het is mistig boven de plas.

‘Het zijn de donkere dagen voor Kerst’, hoorde ik vanmorgen iemand op de radio somberen. En de persconferentie van Rutte en De Jonge van gisteravond beloofde ook al niet veel goeds. Geen versoepelingen en misschien zelfs wel strengere maatregelen met Kerst als de aantallen besmettingen zo blijven toenemen.

Dan valt mijn oog op een grote poster voor het raam naast de ingang van het Van Eesterenpaviljoen: **‘We built this city on rock and roll’**.

Een (foto)tentoonstelling over de opkomst van jeugdcultuur en rockhelden in de jaren 50, 60 en 70. Met foto's van Gijsbert Hanekroot van o.a. de Rolling Stones, Frank Zappa en.....het kan geen toeval zijn op dit moment: David Bowie als zijn alter ego Ziggy Stardust.

Er kon tot afgelopen maandag weer gestemd worden voor de top 2000, dus ook ik heb gestemd op mijn lievelingsnummers, met voor mij op 1: Heroes van Bowie. Niet alleen voor mij als fan, maar vooral ook voor al die helden die zich in deze coronatijden hebben ingezet voor hun medemensen. En ook een beetje voor onze zoon en zijn gezin in Berlijn, waar we hopelijk spoedig, ingeënt en wel, weer naartoe kunnen.

Weer thuis en scrollend door het laatste Top 2000 nieuws zie ik dat Heroes is gestegen van plaats 27 naar nummer 10. Hij zal ons vanuit de ruimte dankbaar en bemoedigend toezingen. En ik zal zo snel mogelijk de tentoonstelling gaan bezoeken. Een tijdslot kiezen, mondkapje op en even genieten van fraaie foto's en verhalen.

Nog even volhouden allemaal! 'Het komt goed jochie', zou mijn moeder hebben gezegd.

In Coronatijden (13)

Laat de bal weer van hand tot hand gaan en houd (Nieuw) West ook in het nieuwe jaar groen.

28 december 2020

Auteur: [Ruud van Koert](#)

Aan het begin van dit rare jaar (sorry, even een cliché, maar wel waar) maakte ik een rondje en kwam achter het oude Postbank-gebouw langs de Haarlemmerweg de aanleg tegen van nieuwe leidingen (zie In Coronatijden 2). Een goede reden om weer eens te kijken hoe die omgeving er nu voorstaat.

Bij Oud Sloterdijk sta ik onverwacht oog in oog met een eenzame korfbalpaal in een tuin achter de kerk.

De paal is in afwachting van wanneer de trainingen en het spel weer kunnen beginnen en brengt mij terug in mijn jeugd, toen mijn beste vriend Maarten en ik, wanneer ik bij hem logeerde in Zaandijk, uren oefenden op de rieten mand die in de steeg achter hun huis aan de muur hing. De rieten manden zijn vanaf eind jaren negentig verdwenen uit het korfbalspelbeeld en vervangen door kunststof. Even blijf ik van deze herinnering genieten voordat ik mijn weg vervolg.

Langs het inmiddels nieuwe met glimmend zwart asfalt afgewerkte fietspad trekt een levensgroot spandoek in een van de volkstuinen van Sloterdijkmeer, tegenover de gestripte oude hoofdtoren van ING, mijn aandacht. ‘SCHOFFEL ONZE VOLKSTUINDERS NIET ONDER’.

Een hartenkreet die ook mij aanspreekt. Want de nieuwe hoogbouw in (Nieuw) West rukt op en oud groen verdient het om bewaard te worden voor herinnering aan verleden en toekomst. Thuis zie ik dat de ondertekening van de petitie helaas op 16 december jl. is gesloten, maar gelukkig heeft de petitie het voor elkaar gekregen dat de verantwoordelijke wethouder zich genoodzaakt zag om de voorgenomen nota voor exceptionele huurverhoging (voorlopig) in te trekken en de vaststelling uit te stellen.

Hoe het nu verder gaat, is (nog) onbekend, maar dit is alvast een goede stap.

Bij het zicht van boven op het Westergasterrein zie ik dat het veld van Sporting West ook leeg is. Geen bal te zien, zelfs geen rondrennende pupillen en dat zal de komende tijd ook nog zo zijn.

Op het pad langs het treintalud spoort een vader zijn zoontje, die met een pruillip achter hem aan sjokt, aan door te lopen: 'nu je niet naar school mag en dus geen speelkwartier hebt, moet je voldoende bewegen in de buitenlucht. Dat is nou eenmaal zo, dus kom op!'.

Net als ik denk dat ik het meeste groen van Westpoort heb gehad loop ik ongemerkt op de Spaandammerdijk langs Sint Barbara waar de aartsengel Michael de wacht houdt en (gelukkig nu nog) schapen in het stuk weiland ernaast grazen.

Ondanks de eerdere wat sombere gedachten over de toekomstige bouwprojecten in West voltooi ik mijn rondje toch met hoop voor 2021.

West niet volbouwen dus, houd het groen en laat de bal weer door de korf verdwijnen.

Gelukkig Nieuwjaar!